

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж. 3974/18
3.10.2018. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јулијана Будинчевић, председника већа, Вере Кнежевић-Мандић и Вере Крстин, чланова већа, у правној ствари тужилаца **АА** из ..., и **ББ** из ..., као правних следбеника тужиље **ВВ**, бив. из ..., које заступа Душанка Мацура Аврамовић, адвокат у Батајници, против тужених **ГГ** из ..., и **ДД** из ..., које заступа Војин Шуша, адвокат у Новим Бановцима, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Старој Пазови посл.бр. П-661/18 од 18.6.2018. године, у седници већа одржаној дана 3.10.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба тужених се **ОДБИЈА** и пресуда Основног суда у Старој Пазови посл.бр. П-661/18 од 18.6.2018. године у побијаном усвајајућем делу као и делу одлуке о трошковима поступка **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбија се захтев тужилаца за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом је тужбени захтев делимично усвојен, па је утврђено да су тужиоци, као правни следбеници иза **ВВ**, бив. из ..., власници у по 1/12 делова непокретности - пољопривредног земљишта уписаног у поседовни лист број ... (у првостепеној пресуди очигледном омашком означеном под бројем ...) к.о. ..., на кат. парцели број ... њива 2. класе ..., што је тужена **ДД** дужна трпети и дозволити да се тужиоци у јавној књизи на основу ове пресуде упишу као власници у означеном делу. У односу на туженог **ГГ** овај захтев је одбијен. Ставом 2. изреке тужена **ДД** је обавезана да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.700,00 динара у року од 15 дана, под претњом извршења. Ставом 2. изреке тужиоци су обавезани да туженом **ГГ** накнаде трошкове парничног поступка у износу од 50.950,00 динара, у року од 15 дана, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужени, побијајући је у усвајајућем делу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због

погрешне примене материјалног права, са предлогом да овај суд првостепену пресуду преиначи или да је пак укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби су као жалиоци означена оба тужена, без навођења у ком делу тужени 1. реда побија пресуду, па је овај суд побијану пресуду испитао у целисти, у смислу одредбе чл. 386. ст. 1. ЗПП.

Тужиоци су дали одговор на жалбу у ком побијају жалбене наводе и предлажу да другостепени суд пресуду потврди а тужене обавезе да тужиоцима накнаде трошкове другостепеног поступка, које опредељују у жалби.

Жалба није основана.

Апелациони суд је, у складу са одредбом чл. 386. ЗПП, испитао побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2, т. 1-3, 5, 7. и 9. ЗПП и на правилну примену материјалног права, и утврдио да побијана пресуда није захваћена наведеним битним повредама одредаба парничног поступка, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, материјално право правилно примењено, па у смислу одредбе чл. 396. ст. 2. ЗПП прихвата чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди, као и примену материјалног права и на исто упућује.

Првостепени суд од битних чињеница утврђује да је покојни ЂЂ био деда тужилама и туженом. Имао је троје деце, синове ЕЕ и ЖЖ и ћерку ЗЗ која је преминула ... године. Тужиоци су деца ВВ, бив. из ..., преминуле током ове парнице ... године, која је била ћерка ЂЂ сина ЖЖ. Поред ИИ, ЖЖ је имао и ћерку ЈЈ. Тужени ГГ је унук пок. ЂЂ од сина ЕЕ, који је поред туженог 1. реда имао и ћерку КК. Пок. ЂЂ је умро ... године, иза њега је спроведен оставински поступак, а за јединог наследника заоставштине оставиоца оглашен је његов унук, овде првотужени, оставинским решењем од 1.12.1961. године. Остали законски наследници нису се прихватили наслеђа. На основу оставинског решења тужени је књижен као власник непокретности које су у моменту смрти оставиоца биле у његовој својини, а које су побројане у побијаној пресуди и међу којима није спорна парцела

Сада пок. ЂЂ је ... године одузета земља (парцеле број ..., ..., ..., ... и ... у потесу ...) у површини од 11кј 888 квхв, а тужени 1. реда је, као унук ранијег сопственика, у 1991. године поднео захтев Комисији за враћање земље одузете његовом деди на име вишка земљишног максимума по раније важећем Закону о пољопривременом земљишту. Његов захтев је усвојен решењем од 19.6.1992. године, којим је у његову корист утврђено право својине као правног следбеника иза ранијег сопственика, на другом одговарајућем земљишту и то на парцели број ... њива ... површине бха 64а 95м² ко Ову парцелу тужени је поклонио ћерки, овде туженој ДД, која је у јавним књигама уписана као власник те имовине. У поступку за враћање одузетог земљишта нису учествовали остали законски наследници ЂЂ.

Супротно жалбеним наводима да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, првостепени суд је на основу свих изведених доказа те њиховом ваљаном оценом у смислу чл. 8. ЗПП утврдио да је овде тужени у поступку за враћање одузетог земљишта иступио као једини наследник свог деде, сада пок. ЂЂ, па се, с обзиром на чињеницу да

парцела број ... у к.о. ... није била предмет заоставштине, расправљене 1961. године, наведена парцела, коју је тужени добио на име земљишта одузетог пок. ЂЂ 1953. године, мора сматрати накнадно пронађеном имовином оставиоца, коју наслеђују сва лица позвана на наслеђе по закону. Правилно првостепени суд налази да су и Закон о наслеђивању („Сл. лист ФНРЈ“ број 20/55), који је важио у време смрти оставиоца, и Закон о наслеђивању САПВ („Сл. лист САПВ“ број 8/75) који је важио у време враћања одузетог пољопривредног земљишта, садржали исто наследноправно решење према ком у првом наследном реду оставиоца наслеђују његов брачни друг и деца, односно по праву представљања део заоставштине који би припадао раније умрлом детету да је надживело оставиоца наслеђују његова деца, унуци оставиоцеви, на једнаке делове. Одговарајућом применом правила о законском наслеђивању на утврђено чињенично стање, правилно је суд закључио о основу за стицање опредељених сувласничких удела тужилаца на спорном пољопривредном земљишту.

При томе, правилан је став првостепеног суда да наследничке изјаве које су дали остали законски наследници оставиоца, а којима се нису прихватили наслеђа, не производе правно дејство у односу на имовину која није била предмет заоставштине у време оставиоцеве смрти, јер су власници односно наследници власника одузете имовине право на повраћај или доделу другог одговарајућег земљишта стекли након доношења Закона о начину и условима признавања права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа („Сл. гласник РС“ број 18/91).

Дејство датих изјава о неприхватању наслеђа нема правни значај у односу на накнадно враћену имовину, како то правилно закључује и првостепени суд, па ни жалбени наводи тужених о непотпуно утврђеним чињеницама у делу идентитета пољопривредног земљишта о ком је расправљено у оставинском поступку и оног које је оставиоцу претходно одузето, нису од утицаја на законитост првостепене одлуке. Неосновано је жалбено указивање да парцеле које су биле предмет наслеђивања по површини одговарају парцелама које су пок. ЂЂ одузете 1953. године, те да је заправо у оставинском поступку расправљано управо земљиште које је фактички раније било одузето али се формално и даље водило на имену пок. ЂЂ, због чега се наследници и нису прихватили наслеђа. Током поступка тужени није исказом идентификације доказао да се ради о идентичним парцелама. У оставинском поступку наследио је у целости све парцеле које су се водиле на имену оставиоца, а решењем о враћању земљишта спорна парцела ... додељена му је уместо раније одузетих парцела, што не би могло бити учињено да су се одузете парцеле и даље водиле на имену пок. ЂЂ.

Тужиоци су у овој парници доказали да је у поступку за враћање одузете имовине њиховом правном претходнику право на враћање одговарајућег земљишта остварио искључиво подносилац захтева за враћање, а то је тужени ГГ, који је накнадно земљиштем добијеним у замену за оно које је ранијем сопствену одузето располагао у корист тужене ћерке. Стога је правилна одлука првостепеног суда којом се тужиоцима, који су такође наследници пок. ЂЂ, признаје право власништва на парцели добијеној у

замену за земљиште одузето од њиховог правног претходника, сразмерно њиховим наследним деловима.

Како ни осталим жалбеним наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, овај суд је, на основу чл. 390. ЗПП, одлучио као у изреци. Решење о трошковима спора, садржано у побијаној пресуди, потврђено је применом члана 401. ст. 2. ЗПП јер је донето правилном применом материјалног права, а у жалби се посебни разлози за побијање овог дела одлуке и не износе.

Применом одредбе члана 165. ст. 1. у вези са чл. 153. ЗПП одбијен је захтев тужилаца за досуђење трошкова састава одговора на жалбу, будући да се не ради о трошку нужном за вођење парнице.

Упућује се првостепени суд да изврши исправку очигледне омашке учињене у писању изреке првостепене пресуде тако што ће правилно означити број поседовног листа у који је спорна непокретност уписана (... уместо погрешно означеног броја ...).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Јулијана Будинчевић, с. р.

Зто: